Lietas arhīva Nr. 1A-0128-20/27
ECLI:LV:RVPT:2020:0220.1A30061819.3.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2020.gada 20.februārī

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas tiesnese B.Horuna,
rakstveida procesā, izskatīja /pers. A/, personas kods /personas kods/ (turpmāk – /pers. A/) sūdzību par Rīgas domes Administratīvās komisijas 2019.gada 30.jūlija lēmumu Nr.D57-AK-19-30-7, un saņemtos administratīvā pārkāpuma lietas materiālus.

Aprakstošā daļa

2019.gada 28.jūnijā Rīgas pašvaldības policijas (turpmāk - RPP) inspektore S.Mackāne sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.ZV252143 (turpmāk arī Protokols) par to, ka /pers. A/ 2019.gada 11.aprīlī plkst.04:52, nekustamā īpašuma teritorijā - /adrese/, kā suņa, vārdā Bella, īpašniece, pieļāva sava mājdzīvnieka (suņa) riešanu, tādējādi traucējot apkārtējo iedzīvotāju mieru. Ar savu rīcību /pers. A/ ir pārkāpusi Ministru kabineta 2006.gada 4.aprīļa noteikumu Nr.266 ‘’Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai un demonstrēšanai publiskās izstādēs, kā arī suņa apmācībai” (turpmāk - Noteikumi Nr.266) 52.1.apakšpunktu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 106.panta pirmajā daļā.

Ar Rīgas domes Administratīvās komisijas (turpmāk - Komisija) 2019.gada 30.jūlija lēmumu Nr.D57-AK-19-30-7 (turpmāk - Iestādes lēmums; pārsūdzētais lēmums) /pers. A/ ir saukta pie administratīvās atbildības par LAPK 106.panta pirmajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, uzliekot naudas sodu 20 *euro* apmērā.

Iestādes lēmumā atspoguļota Protokolā norādītā administratīvā pārkāpuma būtība, kā arī norādīts sekojošais.

2019.gada 9.jūlijā, ievērojot /pers. B/ (turpmāk - /pers. B/) rakstveidā izteikto lūgumu, kā arī to, ka pārkāpuma rezultātā ir radīts kaitējums, persona ar lēmumu, kurš noformēts rezolūcijas veidā uz minētā personas 2019.gada 11.aprīļa iesnieguma (turpmāk - Iesniegums), tika atzīta par cietušo.

Ievērojot, ka lietas dalībniekiem saskaņā ar LAPK 271.pantu ir savlaicīgi paziņots par lietas izskatīšanas vietu, laiku un nav saņemts lūgums atlikt lietas izskatīšanu, lieta pēc būtības tika izskatīta /pers. B/ un klausītāja /pers. C/ klātbūtnē.

/pers. B/ lietas izskatīšanas gaitā paskaidroja, ka par to, ka suns rej un traucē, bija vērsusies policijā arī iepriekš. /pers. B/ bija lūgusi policijai, lai aprunājas ar suņa īpašnieku. Nākamajā reizē bija šis konkrētais gadījums, arī tagad suns smilkst, gaudo, rej. /pers. B/ suņa saimnieci nekad nav redzējusi. Paskaidroja arī, ka nevar ne palasīt, ne atpūsties. Privātmājas teritorijā un mājā dzīvo vairākas personas.

Ievērojot lietā esošā administratīvā pārkāpuma protokola saturu, Komisija izskatāmajā lietā uzmanību vērš tikai uz tiem dokumentiem vai dokumentu saturu daļām, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Komisija lēmumā atsaucas uz /pers. B/ Iesniegumā un 2019.gada 11.aprīļa pieteikumā RPP norādīto, ka privātmājā /adrese/, Rīgā, dzīvo suns, kurš regulāri, tajā skaitā nakts laikā, rej, traucējot /pers. B/ un viņas ģimenes mieru. 2019.gada 11.aprīlī plkst.04:52 suns atkal rēja, traucējot /pers. B/ mieru, līdz ar ko tika izsaukta policija.

Tāpat Komisija lēmumā atsaucas uz RPP amatpersonu 2019.gada 11.aprīļa, 2019.gada 7.maija, 2019.gada 5.jūnija un 2019.gada 28.jūnija ziņojumiem, no kuriem izriet, ka, pildot amata pienākumus, 2019.gada 11.aprīlī plkst.04:52 tika saņemta informācija, ka /adrese/, Rīgā, rej suns, traucējot iedzīvotāju mieru. Ierodoties notikuma vietā, plkst.05:24 tika sastapta policijas izsaucēja - /pers. B/ un viņas dzīvesdraugs - /pers. C/, kuri paskaidroja, ka /adrese/, Rīgā, dzīvojošais suns regulāri rej, traucējot viņu mieru. Neilgi pēc amatpersonu ierašanās /adrese, Rīgā, dzīvojošais suns sāka riet. Lietvedības ietvaros noskaidrots, ka /adrese, Rīgā, dzīvojošā suņa (vārds Bella, mikroshēmas numurs 900079000560989) īpašniece ir /pers. A/.

Komisija lēmuma konstatē, ka pie administratīvās atbildības saucamā persona lietā nav sniegusi paskaidrojumu, savukārt /pers. F/ savā 2019.gada 24.aprīļa liecībā norādījusi, ka suns, vārdā Bella, pieder viņas mātei - /pers. A/, kura nevar ierasties policijā, jo viņai ir 91 gads, kā arī ir noteikta otrās grupas invaliditāte. Suns tiek turēts /adrese/, Rīgā. Atzīst, ka suns rēja nakts laikā, jo pa mājas pagalmu pārvietojās ezis. Sunim ir iegādāta speciāla kakla siksna.

Komisija, citējot LAPK 244.pantu, Noteikumu Nr.266 52.1.apakšpunktu, un izvērtējot lietas materiālus, secina, ka lietā ir noteikta pareizā pie administratīvās atbildības saucamā persona, proti, suņa īpašniece, kuras tiesiskais pienākums ir nodrošināt, lai īpašumā esošais suns ar savu riešanu un gaudošanu netraucētu iedzīvotāju mieru.

Komisijas ieskatā, ar minētajiem un lietā esošajiem materiāliem administratīvā pārkāpuma fakts ir pierādīts, jo /pers. A/ ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu - kā suņa, vārdā Bella, īpašniece pieļāva sava mājdzīvnieka (suņa) riešanu, tādējādi traucējot apkārtējo iedzīvotāju mieru, kas tika konstatēts 2019.gada 11.aprīlī plkst.04:52, /adrese/, Rīgā. Izdarītais pārkāpums atbilst Protokolā noteiktajai kvalifikācijai.

Komisija citē LAPK 106.panta pirmajā daļā paredzēto soda sankciju; nekonstatē ne atbildību mīkstinošus, ne atbildību pastiprinošus apstākļus; atzīst, ka 1) pārkāpuma raksturs aizskar trešo personu Vispārējā cilvēktiesību deklarācijā nostiprināto tiesību uz atpūtu; 2) lietā nav dokumentu, kas ļautu vērtēt pie administratīvās atbildības saucamās personas mantisko stāvokli.

Ņemot vērā minēto, ka arī LAPK 22.pantu un 32.panta otro daļu, Komisijas ieskatā, persona ir saucama pie administratīvās atbildības saskaņā ar kvalificēto tiesību normu, uzliekot naudas sodu 20 *euro* apmērā.

Nepiekrītot Iestādes lēmumam, /pers. A/ (turpmāk arī – Sūdzības iesniedzēja) to pārsūdzēja pilnā apjomā Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā, uzskata to par prettiesisku, lūdz to atcelt, administratīvā pārkāpuma lietvedību izbeigt, atbrīvojot Sūdzības iesniedzēju no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Sūdzība pamatota ar to, ka, Sūdzības iesniedzējas ieskatā, konkrētās administratīvā pārkāpuma lietvedības gaitā ir pieļauti būtiski materiālo un procesuālo tiesību normu pārkāpumi.

Attiecībā uz pieļautajiem materiālo tiesību normu pārkāpumiem Sūdzības iesniedzēja norāda sekojošo.

Sūdzības iesniedzēja ne reizi iepriekš nav saukta pie administratīvās atbildības par līdzīga rakstura administratīvo pārkāpumu izdarīšanu, ir pensionāre ar nelieliem ienākumiem, persona ar invaliditāti. Tomēr Komisija ir atzinusi par samērīgu Sūdzības iesniedzējai piemērot naudas sodu, neņemot vērā LAPK 33.panta trešo daļu, kas lēmuma pieņēmējam piešķir tiesības par atbildību mīkstinošiem apstākļiem atzīt arī LAPK 33.panta pirmajā daļā tieši neminētus apstākļus. Tāpat Sūdzības iesniedzēja paskaidro, ka neviens no apkārtnē dzīvojošajiem nav vērsies pie Sūdzības iesniedzējas vai viņas ģimenes locekļiem un norādījis, ka tiktu traucēts apkārtējo miers, suņa riešanas dēļ.

Tāpat Sūdzības iesniedzēja norāda, ka nožēlo izdarīto pārkāpumu un ir novērsusi iespēju turpmāk pieļaut līdzīga rakstura administratīvos pārkāpumus, diennakts tumšajā laikā suni, kas, kā norādīts lēmumā, ar savu riešanu ir traucējis /pers. B/ un viņas ģimeni, ievedot un turot istabā.

Tādējādi, Sūdzības iesniedzējas ieskatā, piemērotā soda apjoms ir neadekvāts izdarītā administratīvā pārkāpuma raksturam. Ņemot vērā iepriekš minēto, konkrētajos apstākļos adekvāts administratīvā soda veids būtu mutvārdu aizrādījuma izteikšana LAPK 21.panta pirmās daļas kārtībā.

Attiecībā uz pieļautajiem procesuālo tiesību normu pārkāpumiem Sūdzības iesniedzēja norāda, ka tiesu praksē ir atzīts, ka, piemēram, nebūtiska procesuālo termiņu neievērošana no lietvedības administratīvā pārkāpuma lietā vedēja (konkrētajā gadījumā - RPP un Komisijas amatpersonu) puses neatbrīvo iestādi no pienākuma pieņemt lēmumu un nedrīkst radīt pie administratīvās atbildības sauktajai personai paļāvību, ka tā varētu tikt nesodīta par izdarīto administratīvo pārkāpumu. Tomēr, Sūdzības iesniedzējas ieskatā, administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros pieļautie procesuālie pārkāpumi nav atzīstami par nebūtiskiem un skaidri norāda uz klaju procesa vadītāju nekompetenci un tādējādi Sūdzības iesniedzējai radīto kaitējumu, maldinot Sūdzības iesniedzēju par lēmuma administratīvā pārkāpuma lietā raksturu, proti, vai tiks pieņemts lēmums par administratīvā soda piemērošanu, vai lēmums par lietvedības izbeigšanu un personas atbrīvošanu no administratīvās atbildības. Tāpat Sūdzības iesniedzējai radīts morāls kaitējums, savlaicīgi, t.i. LAPK termiņos, nepaziņojot administratīvā pārkāpuma lietā pieņemto lēmumu, ņemot vērā Sūdzības iesniedzējas cienījamo vecumu, veselības stāvokli un procesa laikā un rezultātā radīto uztraukumu, novilcinot lēmuma paziņošanu, radot neziņu Sūdzības iesniedzējai par lietvedības administratīvā pārkāpuma lietā rezultātu.

Lai arī LAPK tieši nenosaka termiņu, kādā persona ir atzīstama par cietušo, tomēr, ņemot vērā, ka /pers. B/ rakstveidā izteikusi lūgumu atzīt sevi par cietušo, Sūdzības iesniedzējas ieskatā, secināms, ka pēc šāda rakstura lūguma saņemšanas kompetentajai institūcijai bija jāpieņem lēmums par personas atzīšanu par cietušo vai par atteikšanos atzīt personu par cietušo. Un, vērtējot LAPK 261.panta otro un trešo daļu, Sūdzības iesniedzējas ieskatā, secināms, ka 10 darba dienu laikā pieņemams arī lēmums par personas atzīšanu par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā, jo lēmuma nepieņemšana par cietušā statusa atteikšanu pēc noklusējuma atzīstama par lēmuma pieņemšanu par cietušā statusa piešķiršanu.

Sūdzības iesniedzējas ieskatā, /pers. B/ par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā atzīta prettiesiski, jo, kā izriet no Iestādes lēmuma, /pers. B/ kaitējums nodarīts kā sabiedrības grupas pārstāvim. Savukārt LAPK 261.panta pirmā daļa nosaka, ka par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā nevar būt persona, kurai morāls aizskārums nodarīts kā noteiktas sabiedrības grupas vai daļas pārstāvim.

Pretēji LAPK 249.panta otrajā daļā noteiktajam, Sūdzības iesniedzējai nav ticis paziņots attiecībā pret viņu sastādītais Protokols, tā eksemplāru Sūdzības iesniedzēja nav saņēmusi līdz pat sūdzības sastādīšanas dienai.

Tāpat Sūdzības iesniedzējai netika paziņota arī informācija par administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas vietu un laiku, tādējādi liedzot realizēt savas, kā pie administratīvās atbildības sauktās personas, tiesības, kas nostiprinātas LAPK 260.pantā. 2019.gada 16.jūlijā Sūdzības iesniedzējas meita saņēma telefona zvanu no Komisijas priekšsēdētāja vietnieces K.Nusbergas, kas informēja Sūdzības iesniedzējas meitu par faktu, ka administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana ir pārcelta no 2019.gada 16.jūlija u z 2019.gada 30.jūliju, administratīvā pārkāpuma lietas sarežģītības dēļ. Tāpat K.Nusberga aicināja Sūdzības iesniedzējas meitu nevest māti uz Komisijas sēdi, aizbildinoties ar mātes vecumu un veselības stāvokli, kā arī norādot, ka ierašanās nav obligāta, lai gan Sūdzības iesniedzējas meita informēja K.Nusbergu, ka, ja tas ir nepieciešams, kopā ar māti, kas ir arī pie administratīvās atbildības sauktā persona, ieradīsies uz lietas izskatīšanu. Rezultātā administratīvā pārkāpuma lieta tika izskatīta bez Sūdzības iesniedzējas klātbūtnes, Komisijai prettiesiski konstatējot, ka lietas dalībniekiem saskaņā ar LAPK 271.pantu savlaicīgi paziņots par lietas izskatīšanas vietu, laiku un nav saņemts lūgums atlikt lietas izskatīšanu.

Sūdzības iesniedzējas ieskatā, būtiskākais pieļautais procesuālais pārkāpums ir fakts, ka administratīvā pārkāpuma lieta izskatīta un lēmums par soda piemērošanu pieņemts 2019.gada 30.jūlijā, bet paziņots pie administratīvās atbildības sauktajai personai tikai 2019.gada 13.septembrī (nodots paziņošanai 2019.gada 6.septembrī), proti, vairāk nekā mēnesi pēc lēmuma pieņemšanas. Lai gan LAPK 276.pants nenosaka konkrētu termiņu lēmuma paziņošanai, tomēr, ņemot vērā analoģiju ar administratīvā pārkāpuma protokola paziņošanas termiņiem (LAPK 249.panta otrā daļa), lēmums pie administratīvās atbildības sauktajai personai ir nosūtāms ne vēlāk kā triju darba dienu laikā no tā pieņemšanas dienas, proti, tam būtu jābūt nodotam pastā ne vēlāk kā 2019.gada 2.augustā un tādējādi paziņotam Sūdzības iesniedzējai 2019.gada 9.augustā.

Tādējādi, Sūdzības iesniedzējas ieskatā, Komisija ir pieļāvusi būtiskus materiālo un procesuālo tiesību normu pārkāpumus, piemērojusi Sūdzības iesniedzējai izdarītajam administratīvajam pārkāpumam neadekvātu sodu, nepamatoti atzinusi /pers. B/ par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā, kā arī nepamatoti novilcinājusi lietvedības vešanu, neievērojot LAPK 7.pantu un virkni citu LAPK normu, kā arī rīkojoties pretēji tādiem vispārējiem tiesību principiem kā tiesiskās paļāvības princips, tiesību normu saprātīgas piemērošanas princips un procesuālās ekonomijas princips.

Lietas materiālos atrodas Komisijas 2019.gada 19.decembra rakstveida paskaidrojums, kurā Komisija, iepazīstoties ar /pers. A/ (turpmāk - Iesniedzēja) sūdzībā minētajiem argumentiem, norāda sekojošo:

1) trešajām personām, piemēram, kaimiņiem, nav pienākuma vērsties ar pretenzijām par suņa riešanu pie suņa īpašnieka, bet ir tiesības vērsties attiecīgajā iestādē, lai lūgtu pārtraukt pārkāpumu likumā noteiktajā kārtībā;

2) lietā netika konstatēti atbildību mīkstinoši apstākļi, jo tādu nav. Iesniedzēja nav sniegusi lietā paskaidrojumu, līdz ar ko Komisijai nebija zināms, ka Iesniedzēja nožēlo izdarīto pārkāpumu un, ka ir veikti pasākumi, lai turpmāk nepieļautu pārkāpumu. Lemjot par soda apmēru, Komisija ņēma vērā Iesniedzējas godāto vecumu, invaliditāti un, ka Iesniedzēja iepriekš nav sodīta par līdzīgu pārkāpumu. Komisijas ieskatā, uzliktais naudas sods ir samērīgs izdarītajam pārkāpumam un nav pamata atzīt konstatēto pārkāpumu par maznozīmīgu;

3) Komisija nepiekrīt, ka lietvedības procesa ilguma dēļ Iesniedzējai tiek radīts morāls kaitējums, jo, izskatot lietu, iestādes pienākums ir īstenot LAPK noteikto, ne nodrošināt lietas dalībnieku iekšējo komfortu;

4) /pers. B/ ir pamatoti atzīta par cietušo, jo pārkāpuma rezultātā /pers. B/ ir nodarīts morāls kaitējums, proti, tiek traucēts personas miers, kā arī viņas ģimenes locekļu miers. /pers. B/ un viņas ģimenes locekļi nav uzskatami par sabiedrības grupu;

5) Protokols, atbilstoši Paziņošanas likuma prasībām, 2019.gada 28.jūnijā pa pastu nosūtīts uz Iesniedzējas deklarēto dzīvesvietas adresi. Lietā nav pierādījumu, ka Iesniedzēja nav saņēmusi minēto Protokolu;

6) saskaņā ar Paziņošanas likumā noteikto, Iesniedzējai uz deklarēto dzīvesvietas adresi 2019.gada 15.jūlijā pa pastu tika nosūtīts uzaicinājums Nr.AK-19-2781-ap uz Komisijas sēdi. Lietā nav pierādījumu, ka Iesniedzēja nav saņēmusi minēto uzaicinājumu, līdz ar ko Komisija uzskata, ka Iesniedzējai bija paziņots par lietas izskatīšanu laiku un vietu;

7) Komisija nepiekrīt Iesniedzējas viedoklim, ka Komisija vilcināja laiku izskatāmajā lietā un pieļāva procesuālos pārkāpumus. 2019.gada 16.jūlijā lieta nebija izskatīta pēc būtības, par ko savlaicīgi bija paziņots Iesniedzējas meitai (Iesniedzējas telefons nebija zināms). 2019.gada 9.julijā bija pieņemts procesuālais lēmums par /pers. B/ atzīšanu par cietušo, pēc kā saskaņā ar LAPK 261.pantā noteikto bija jāīsteno cietušās personas tiesības uz aizstāvību

un iepazīšanos ar lietas materiāliem, līdz ar ko lieta bija atlikta uz 2019.gada 30.jūliju;

8) Komisija nepiekrīt, ka ir pieļauts procesuālais pārkāpums izsūtot lēmumu vēlāk, nekā tas ir noteikts LAPK, jo, darba apjoma dēļ, nav iespējams nodrošināt lēmuma nosūtīšanu piecu dienu laikā. Turklāt, lēmuma nosūtīšanas datums neietekmē un neierobežo Iesniedzējas tiesības uz pārsūdzēšanas procesu un nevar radīt kaitējumu.

Ņemot vērā augstāk minēto, Komisijas ieskatā, lēmums tika pieņemts objektīvi un vispusīgi izvērtējot visus lietā esošos materiālus. Komisija Iesniedzējas sūdzību neatzīst un uzskata, ka pieņemtais lēmums ir atstājams negrozīts.

LAPK 289.^{6}panta pirmā daļā noteic, ka rajona (pilsētas) tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskata rakstveida procesā. Rajona (pilsētas) tiesa mutvārdu procesu nosaka pēc savas iniciatīvas vai tad, ja to lūdz persona, kura saukta pie administratīvās atbildības, cietušais vai prokurors. Rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana notiek, nerīkojot tiesas sēdi. Izskatot lietu rakstveida procesā, nolēmumu tiesa pieņem uz lietā esošo dokumentu pamata.

No lietas materiāliem secināms, ka Sūdzības iesniedzēja nav lūgusi skatīt sūdzību mutvārdu procesā.

Tā kā lietas dalībnieki nav lūguši lietas izskatīšanu tiesas sēdē, kā arī tiesa neuzskatīja par nepieciešamu lietu iztiesāt tiesas sēdē, pamatojoties uz LAPK 289.^{6}pantu, tiesa lietu izskata rakstveida procesā, par ko lietas dalībniekiem ir paziņots, nosūtot paziņojumu 2019.gada 7.oktobrī.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā Iestādes lēmuma tiesiskumu un pamatotību kopsakarā ar sūdzībā ietvertajiem argumentiem, tiesa atzīst, ka Iestādes lēmums ir atstājams negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība ir noraidāma, turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

LAPK 289.^{12}panta otrajā daļā noteikts, ka rajona (pilsētas) tiesa, izskatot sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā, taisa vienu no šādiem spriedumiem: 1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību noraida; 2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu; 3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu; 4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Saskaņā ar LAPK 289.^{6}panta devīto daļu tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus: 1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums; 2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā; 3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu; 4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību; 5) kāds administratīvais sods piemērojams personai.

Tiesa konkrētajā lietā nekonstatē LAPK 289.^{12}panta pirmajā daļā norādītos pamatus, t.sk. LAPK 274.panta prasību pārkāpumu, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai.

Saskaņā ar LAPK 272.pantu institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Atbilstoši LAPK 9.panta pirmajai daļai, par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Atbilstoši LAPK 7.panta otrajai daļai, lietvedība par administratīviem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību.

LAPK 289.^{13}panta trešā daļa noteic, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

LAPK 244.pants nosaka, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

LAPK 243.panta pirmā daļa paredz, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras LAPK paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izspriešanā.

LAPK 243.panta piektā daļa paredz, ka, kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. No minētā panta astotās daļas izriet, ka iegūtie fakti vai ziņas jāvērtē kopumā un savstarpējā sakarībā.

Saskaņā ar LAPK 243.^{1}pantu pierādīšanas līdzekļi administratīvā pārkāpuma lietā ir pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi; personu liecības; eksperta atzinums; kompetentās institūcijas atzinums; dokuments, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā; elektroniskie pierādījumi; procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; lietiskie pierādījumi.

Izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, izvērtējot Iestādes lēmumā ietvertos argumentus, tiesa atzīst, ka Komisija lēmumā ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos apstākļus, pilnīgi un vispusīgi novērtējusi pierādījumus un izdarījusi pamatotus secinājumus, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu atbilstoši LAPK prasībām, līdz ar ko tiesa pilnībā pievienojas Iestādes lēmumā norādītajai motivācijai. Tiesa atzīst, ka Iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams.

No lietas materiāliem redzams, ka 2019.gada 28.jūnijā RPP inspektore S.Mackāne sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.ZV252143 par to, ka /pers. A/ 2019.gada 11.aprīlī plkst.04:52, nekustamā īpašuma teritorijā - /adrese/, kā suņa, vārdā Bella, īpašniece, pieļāva sava mājdzīvnieka (suņa) riešanu, tādējādi traucējot apkārtējo iedzīvotāju mieru. Tādējādi /pers. A/ neievēroja Noteikumu Nr.266 52.1.apakšpunktu. Minētās darbības kvalificētas pēc LAPK 106.panta pirmās daļas un ar Iestādes lēmumu /pers. A/ uzlikts naudas sods 20 *euro* apmērā.

Tiesa atzīst, ka /pers. A/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā pēc LAPK 106.panta pirmās daļas ir pierādīta ar lietā esošo materiālu kopumu, t.i., cita starpā, ar /pers. B/ 2019.gada 11.aprīļa iesniegumu un pieteikumu RPP, CD diskā esošo videoierakstu, RPP inspektora I.Rasnača 2019.gada 11.aprīļa ziņojumu, 2019.gada 24.aprīļa /pers. F/ - /pers. A/ meitas, liecību, RPP inspektores S.Mackānes 2019.gada 7.maija un 2019.gada 5.jūnija ziņojumiem, Protokolu, ko tiesa, procesuālās ekonomijas un lietderības dēļ, šajā nolēmumā atsevišķi neatreferē. Tiesa atzīst, ka lietā ir objektīvi apstiprināts administratīvā pārkāpuma izdarīšanas fakts un tā izdarīšanas apstākļi, kā arī ir pilnībā pierādīts administratīvā pārkāpuma sastāvs.

Vērtējot lietā esošos pierādījumus, t.sk. arī to, ka Sūdzības iesniedzēja savu vainu minētā pārkāpuma izdarīšanā nav noliegusi un lietā esošā /pers. A/ meitas - /pers. F/ liecība apstiprina pārkāpuma faktu - suņa riešanu diennakts tumšajā laikā, t.sk. Protokolā norādītajā laikā, kā arī to, ka suns ir /pers. A/ īpašumā, tiesa secina, ka nav pamata apšaubīt Protokolā, kā arī citos lietā esošajos pierādīšanas līdzekļos norādītos pārkāpuma izdarīšanas apstākļus.

Tiesa atzīst, ka lietā esošie pierādījumi ir ticami, attiecināmi un pieļaujami konkrētās lietas izskatīšanā.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa secina, ka, piemērojot administratīvo sodu, Iestāde ir ievērojusi LAPK noteikto lietvedību administratīvo pārkāpumu lietās. Iestāde, izskatot lietu pēc būtības, ir izvērtējusi izdarīto pārkāpumu, lietā esošos pierādījumus un no tiem izrietošos loģiskos secinājumus. Lietā nav iegūti nekādi pierādījumi, kas pierādītu citus apstākļus, nekā tas ir norādīts Protokolā.

Papildus Iestādes lēmumā ietvertajai motivācijai, izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus, tiesa norāda sekojošo.

Tiesa, iepazīstoties ar lietas materiāliem, nekonstatē, ka RPP, veicot administratīvā pārkāpuma lietvedību, vai Komisija administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas procesā būtu pieļāvusi tādus procesuālus pārkāpumus, kas būtu par pamatu minētā lēmuma atcelšanai.

Tiesa pievienojas Sūdzības iesniedzējai daļā par to, ka Komisija, nosūtot pārsūdzēto lēmumu /pers. A/ vairāk kā mēnesi pēc tā pieņemšanas, ir pieļāvusi procesuālu pārkāpumu. Proti, lai gan LAPK 276.pantā attiecībā pret administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma paziņošanu nav noteikts jebkāds termiņš, tomēr, kā pamatoti norādījusi arī Sūdzības iesniedzēja, Komisijai, neskatoties uz paskaidrojumā norādīto darba apjomu, ņemot vērā analoģiju ar administratīvā pārkāpuma protokola paziņošanas termiņu, kas noteikts LAPK 249.panta otrajā daļā, lēmums bija jānosūta ne vēlāk kā triju darba dienu laikā no tā pieņemšanas dienas. Tiesa atzīst, ka, vērtējot LAPK 249.panta otrajā daļā, kā arī LAPK 287.panta ceturtajā daļā noteikto - lēmumu, kas pieņemts par sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā, paziņo triju darbdienu laikā pēc sūdzības vai protesta izskatīšanas, secināms, ka likumdevējs attiecībā pret protokola un lēmuma, kas pieņemts par sūdzību vai protestu, paziņošanu noteicis konkrētu termiņu. Tomēr, nenosakot termiņu attiecībā uz lēmuma administratīvā pārkāpuma lietā paziņošanu, likumdevēja mērķis nekādā ziņā nav bijis pieļaut nesamērīgu lēmuma paziņošanas termiņu, kas ir konstatējams konkrētajā gadījumā.

Lai arī lietā pieļauts minētais procesuālais pārkāpums, tiesas ieskatā, tas nav uzskatāms par tādu, kas ietekmēja pareizu lietas izskatīšanu pēc būtības, pirmkārt, ņemot vērā, ka ticis pieļauts jau pēc lietas izskatīšanas un lēmuma pieņemšanas. Turklāt, šis pārkāpums neietekmēja un nevarēja ietekmēt /pers. A/ pārsūdzības tiesības, savukārt attiecībā uz sūdzībā uzsvērto par /pers. A/ radīto morālo kaitējumu - uztraukumu, lēmuma paziņošanas novilcināšanas dēļ, tiesa pievienojas Komisijas rakstveida paskaidrojumā norādītajam. Papildus, ņemot vērā /pers. A/ grūtības ierasties Komisijā, kas saistītas ar viņas cienījamo vecumu, invaliditāti, tiesa vērš uzmanību uz /pers. A/ iespēju saistībā ar pieņemto lēmumu sazināties ar Komisijas 2019.gada 15.jūlija paziņojumā norādīto amatpersonu vārdā Svara, zvanot uz viņas norādīto tālruņa numuru 67105002. Tāpat tiesa norāda uz /pers. A/ iespēju, ar /pers. F/ starpniecību, sazināties ar Komisijas priekšsēdētaja vietnieci K.Nusbergu, izmantojot tālruņa numuru, no kura tika saņemts zvans 2019.gada 16.jūlijā, kā norāda pati Sūdzības iesniedzēja. Tiesa atzīst, ka primāri interese par administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas virzību un pieņemto lēmumu ir jāizrāda personai, pret kuru ticis sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols.

Tiesa norāda, ka, atbilstoši tiesu judikatūrai ne katra kļūda, kura pieļauta administratīvā pārkāpuma lietas lietvedībā, ir pamats administratīvā pārkāpuma lietas izbeigšanai, procesuālo tiesību normu pārkāpums ir jāvērtē atkarībā no tā ietekmes uz galīgo lēmumu. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments jau iepriekš tiesu praksē ir atzinis principu, kas balstīts uz tiesību doktrīnā nostiprinātām atziņām, ka, vērtējot procesuālo tiesību normu pārkāpumus un to ietekmi uz procesa rezultātu, ir jānoskaidro, vai šis pārkāpums varēja ietekmēt administratīvā akta saturu. Ja pārkāpums to varēja ietekmēt, tas uzskatāms par būtisku (*sk.Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2005.gada 15.marta spriedumu lietā Nr.SKA-59, [14.punkts], 2005.gada 8.novembra spriedumu lietā Nr. SKA-337, [8.punkts])*, proti, ir jāpastāv cēloņsakarībai starp procesuālo pārkāpumu un citāda lēmuma iespējamību. Procesuālo tiesību normu ievērošana nav pašmērķis, proti, formāla atsaukšanās uz procesuālo pārkāpumu nevar būt par pamatu administratīvā akta atcelšanai (*sk. Administratīvo lietu departamenta 2005.gada 22.novembra spriedumu lietā Nr.SKA-374, [10.punkts]*).

Attiecībā uz Sūdzības iesniedzējas argumentiem par lēmuma, ar kuru /pers. B/ atzīta par cietušo administratīva pārkāpuma lietā, prettiesiskumu un tā pieņemšanu, neievērojot 10 darba dienu termiņu, tiesa, iepazīstoties ar lietas materiāliem, norāda, ka minētais lēmums pieņemts pamatoti, ievērojot LAPK 261.panta pirmās un otrās daļas, kā arī LAPK 214.[1]panta, kas nosaka, kādas administratīvo pārkāpumu lietas ir tiesīga izskatīt RPP, nosacījumus.

Tiesa pievienojas Komisijas rakstveida paskaidrojumos norādītajam un papildus atzīst, ka LAPK 261.panta trešajā daļā noteiktais 10 darba dienu termiņš ir attiecināms tikai uz lēmumu par atteikšanos atzīt personu par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā, un tādējādi nav piemērojams attiecībā pret lēmumu par personas atzīšanu par cietušo. No lietas izriet, ka RPP jau nākošajā dienā pēc /pers. B/ 2019.gada 11.aprīļa iesnieguma saņemšanas nosūtīja viņai atbildes vēstuli, ar kuru informēja par to, ka RPP nav tiesīga izlemt jautājumu par viņas atzīšanu par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā. Turpmāk, kā izriet no RPP inspektores S.Mackānes 2019.gada 7.maija un 2019.gada 5.jūnija ziņojumiem, t.sk. no rezolūcijas uz minētajiem ziņojumiem, nolūkā veikt administratīvā pārkāpuma lietvedību, ir ticis pagarināts administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas termiņš - sākotnēji līdz 2019.gada 6.jūnijam, turpmāk līdz 2019.gada 4.jūlijam. Savukārt 2019.gada 28.jūnijā RPP /pers. B/ ir nosūtījusi vēstuli, ar kuru, cita starpā, informējusi par lietas nosūtīšanu izskatīšanai un lēmuma pieņemšanai Komisijai. Komisijas priekšsēdētāja J.Dumpja lēmums (rezolūcijas veidā) par /pers. B/ atzīšanu par cietušo datēts ar 2019.gada 9.jūliju.

Tādējādi, ņemot vērā visu iepriekš minēto, tiesa atzīst, ka lēmums par personas atzīšanu par cietušo ir pieņemts saprātīgā termiņā, pēc tam, kad kompetentā institūcija – Komisija, saņēma lietu tās izskatīšanai un lēmuma pieņemšanai. Turklāt, tiesa atzīst, ka arī šī jautājuma, t.i. par to, vai lēmums attiecībā pret cietušo pieņemts ievērojot saprātīgu termiņu, izvērtēšanas rezultātā izdarītie secinājumi nevar tikt atzīti par tādiem, kas ietekmējuši lietas izskatīšanu pēc būtības un /pers. A/ procesuālās tiesības.

Tiesa konstatē, ka lietas materiālos atrodas Komisijas 2019.gada 15.jūlija paziņojums par administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanu 2019.gada 30.jūlijā, kas adresēts /pers. A/ uz viņas deklarēto dzīvesvietas adresi. Tādējādi tiesa pievienojas Komisijas rakstveida paskaidrojumā norādītajam un papildus atzīst, ka tiesai nav tiesiska pamata apšaubīt ne minētā paziņojuma nosūtīšanas faktu, ne arī Iestādes lēmumā un paskaidrojumos izdarītos secinājumus.

Tiesa lietā nav konstatējusi nevienu ticamu un pārliecinošu pierādījumu tam, ka Komisija būtu bijusi ieinteresēta minētās administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanā bez /pers. A/ klātbūtnes, fiksējot lēmumā un turpmāk paskaidrojumā patiesajiem lietas apstākļiem neatbilstošas ziņas.

Arī administratīvo tiesu praksē atzīts, ka, lai gan policijas darbinieku liecības (arī dienesta ziņojumi un paskaidrojumi) nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, viņiem pildot dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi (*sk. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra spriedumu lietā Nr.AA13-05/5, 2005.gada 9.decembra spriedumu lietā Nr.AA666-05/5*). Šādus pierādījumus tiesa nekonstatē.

Lai gan Sūdzības iesniedzējas iebildumi saistībā ar nepaziņošanu par lietas izskatīšanu ir adresējami Komisijai, nevis policijai, tiesas ieskatā, minētā judikatūra ir attiecināma arī uz konkrēto gadījumu.

Tiesas iepriekš izdarītie secinājumi vienlaikus ir attiecināmi arī uz Sūdzības iesniedzējas izteiktajiem iebildumiem saistībā ar Protokola nesaņemšanu. Proti, lietā atrodas 2019.gada 28.jūnija pavadraksts Nr.2-5/RPZR-19-1186-ap par Protokola 2.eksemplāra nosūtīšanu /pers. A/ uz viņas deklarēto dzīvesvietas adresi, līdz ar ko tiesai nav pamata apšaubīt tā nosūtīšanas un paziņošanas faktu, īpaši ņemot vērā, ka to ir apstiprinājis arī Komisijas priekšsēdētājs J.Dumpis savā rakstveida paskaidrojumā, kas adresēts tiesai, kura sniegtajām ziņām par faktiem ir piešķirama augsta ticamības pakāpe.

Bez tam, tiesa, iepazīstoties ar sūdzību, konstatē, ka tajā, cita starpā, Sūdzības iesniedzēja sniegusi paskaidrojumu saistībā ar viņas meitas un Komisijas priekšsēdētājas vietnieces K.Nusbergas 2019.gada 16.jūlija telefonsarunu, kuras mērķis bija informēt par lietas izskatīšanas pārcelšanu uz 2019.gada 30.jūliju. No lietas materiāliem izriet, ka RPP amatpersonām izdevās noskaidrot tikai /pers. A/ meitas - /pers. F/ telefona numuru; /pers. A/ ar /pers. F/ ir ģimeniska kopdzīve vienā nekustamajā īpašumā. Tādējādi tiesa atzīst, ka 1) sūdzībā esošā atsauce uz minēto telefonsarunu, kā arī 2) apstāklis,

ka Sūdzības iesniedzējai ar /pers. F/ ik dienas ir saskarsme, norāda uz Sūdzības iesniedzējas informētību par lietas nozīmēšanu izskatīšanai 2019.gada 30.aprīlī jau pirms Komisijas 2019.gada 15.jūlija paziņojuma saņemšanas. Tādējādi tiesa secina, ka Komisija īstenoja visus iespējamos pasākumus, lai /pers. A/ tiktu informēta par lietas izskatīšanas datumu un vietu, un savām procesuālajām tiesībām.

Tiesa pievienojas Komisijas rakstveida paskaidrojumā izteiktajam viedoklim, ka nav pamata konkrēto pārkāpumu atzīt par maznozīmīgu.

Tā kā pārkāpuma rezultātā /pers. B/ ir nodarīts morāls kaitējums, proti, ir ticis traucēts personas un viņas ģimenes locekļu naktsmiers, tiesa nekonstatē apstākļus, kas kalpotu par pamatu izbeigt uzsākto lietvedību un atbrīvot personu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu. Cilvēka tiesības uz naktsmieru ir pietuvinātas Latvijas Republikas Satversmē paredzētajām pamattiesībām uz veselības aizsardzību no valsts puses, proti, konkrētajā gadījumā naktsmiera traucēšanas rezultātā ir ietekmēta /pers. B/ morālā veselība, un pie šādiem apstākļiem tiesai nav tiesiska iemesla lemt par vainīgās personas atbrīvošanu no administratīvās atbildības sakarā ar maznozīmīgu pārkāpumu. Arī Iestādes lēmumā esošā norāde uz Vispārējā cilvēktiesību deklarācijā nostiprinātajām cilvēka tiesībām uz atpūtu ir pamatota un vērā ņemama.

Kā norādījusi Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija savā 2016.gada 14.aprīļa spriedumā lietā Nr.104AA-0367-16/28, tiesa nevar izlemt konkrētās lietas apstākļus, vērtējot vienīgi sūdzībā norādīto un paļaujoties uz tajā norādīto apgalvojumu patiesumu, pretējā gadījumā katrs tiesībsargājošās iestādes personai izdots nelabvēlīgs lēmums būtu atceļams pie apstākļiem, kad persona izvirza notikušo apstākļu sev izdevīgu versiju, kas, viņaprāt, ir ticama un pieļaujama, tomēr ar lietā esošajiem materiāliem nav pierādāma.

Tas, ka Sūdzības iesniedzēja pauž atšķirīgu viedokli, nonākot pie citiem secinājumiem, tiesas ieskatā, nevar būt par pamatu, lai atceltu apstrīdēto lēmumu un izbeigtu lietvedību konkrētajā administratīvā pārkāpuma lietā.

Tiesa atzīst, ka pašreizējais tiesiskais regulējums uzliek par pienākumu sodīt visas personas, kas ir izdarījušas minēto pārkāpumu, lai panāktu vienlīdzīgu attieksmi pret visām personām un taisnīguma ievērošanu, piemērojot administratīvos sodus.

Izvērtējot sūdzībā norādītos apstākļus un lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka Komisija, atbilstoši LAPK normām, ir vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētījusi visus lietas apstākļus to kopumā, pārbaudījusi un novērtējusi administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus un, konstatējot administratīvā pārkāpuma esamību, pieņēmusi tiesisku un pamatotu lēmumu, atzīstot, ka /pers. A/ izdarīja LAPK 106.panta pirmajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Vērtējot /pers. A/ piemēroto administratīvo sodu – naudas sodu 20 *euro* apmērā, tiesa atzīst, ka, nosakot to, tika ņemti vērā tie apstākļi, kas Komisijai uz lietas izskatīšanas brīdi, izejot no lietas materiāliem, bija zināmi, kā arī tika ņemts vērā LAPK 32.panta pirmajā un otrajā daļā noteiktais, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem. Uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Tiesa konstatē, ka /pers. A/ līdz Protokola sastādīšanai kā tieši, tā netieši - ar meitas starpniecību, tika aicināta sniegt paskaidrojumus konkrētajā lietā, tomēr šāda iespēja, lai gan no RPP puses tika piedāvāta izmantot arī /pers. A/ ērtā veidā, t.i., esot mājās, līdz pat sūdzības iesniegšanai tiesā izmantota netika.

Tiesa atzīst, ka Sūdzības iesniedzējai sods ir noteikts pamatoti un tiesiski, ņemot vērā arī administratīvā soda preventīvo raksturu. Tiesa uzskata, ka tas sasniedz LAPK 22.pantā noteikto mērķi, t.i., administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī, lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Saskaņā ar LAPK 299.panta pirmo daļu pārkāpējam naudas sods jāsamaksā ne vēlāk kā trīsdesmit dienu laikā no dienas, kad viņam izsniegts lēmums par naudas soda uzlikšanu, bet, ja šāds lēmums pārsūdzēts vai iesniegts protests par to, – vēlāk kā trīsdesmit dienu laikā no dienas, kad paziņots, ka sūdzība vai protests noraidīts.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka /pers. A/ saukta pie administratīvās atbildības pamatoti, apstrīdētais lēmums ir likumīgs un pamatots, un tā atcelšanai nav pamata.

Papildus tiesnese norāda, ka, kā vairākkārt atzinusi Eiropas Cilvēktiesību tiesa, no Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumu, bet tas nav saprotams kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu (*sk., piemēram, 61.punktu 1994.gada 19.aprīļa spriedumā „Van de Hurk v The Netherlands" (iesnieguma Nr.16034/90*)). Tiesnešiem ir jāuzklausa visi argumenti, bet viņiem nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai skaidri atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa (*sk. Eiropas Cilvēktiesību tiesas komisijas 1986.gada 13.oktobra lēmumu*).

Ņemot vērā minēto, tiesa spriedumā izvērtēja tikai tos argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa un tieši attiecināmiem uz konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz LAPK 106.panta pirmo daļu, 243.-244., 288., 289.^{6}, 289.^{12}, 289.^{13}, 289.^{17} - 289.^{18}pantu, tiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rīgas domes Administratīvās komisijas 2019.gada 30.jūlija lēmumu Nr.D57-AK-19-30-7 un /pers. A/ sūdzību noraidīt.

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma pieejamības dienas tiesas kancelejā, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Pilns spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2020.gada 20.februārī.

Tiesnese B.Horuna